

I skyrius

Ū-ū-ū-ū-ū-ū-hū-hū-hūhū-ūū! O, pažvelkit į mane, aš žūstu! Pūga tarpuvartėje staugia man laidotuvių giesmę, ir aš kaukiu kartu su ja. Pražuvau aš, pražuvau! Niekšas purvina kepure, Centrinės liaudies ūkio tarybos tarnautojų normalaus maitinimo valgyklos virėjas, šliūkštelėjęs verdančiu vandeniu, nuplikė man kairį šoną. Tikras gyvatė, o dar proletaras! Viešpatie, Dieve mano, kaip skauda! Nuplikė iki kaulų. Kaukiu aš dabar, kaukiu kaukiu, bet negi kaukimas padės?

Kuo aš jam neįtikau? Kuo? Nejaugi apėsiu Liaudies ūkio tarybą, jei atmatų duobėje pasirašiusi? Šykštus padaras. Tik pasižiūrėkit į jo snukį: juk visas jis — koks paritus, toks pastačius! Vagis varine marmūze. Ak, žmonės, žmonės! Virėjas pavaišino mane verdančiu vandeniu vidudienį, o dabar sutemo, maždaug ketvirta valanda popiet, sprendžiant iš svogūnais pakvipusios Prečistenkos ugniagesių komandos. Ugniagesiai, kaip jums žinoma, vakarienei valgo košę. Bet tai jau — paskutinis valgis, kaip ir grybai. Pažįstami Prečistenkos šunys, beje, pasakojo, kad Neglino „Baro“ restorane ėda firminį patiekalą — grybus, padažą „Pikan“ po tris rublius septyniasdešimt penkias kapeikas už porciją. Tai jau tik mėgėjui — tas pat kas kaliošą laižyti... Ū-ū-ū-ū...

Šoną skauda nepakenčiamai, ir savo karjeros tolumą matau visiškai aiškiai: ryt atsiras opos, ir kuo gi aš jas gydysiu, štai klausimas. Vasarą galima nurauti į Sokolnikus, ten yra ypatingos, labai geros žolės, be to, gali nemokamai prisiėsti dešrigalių, taukuotų popierių piliečiai primėto, gali prisilaižyti. Ir jei ne koks niurzga,

dainuojantis mėnulio apšviestame rate „mylima Aida“ taip, kad širdis alpsta, viskas būtų puiku. O dabar kur eiti? Ar nespardė batu jums pasturgalio? Spardė. Plyta per šoną esat gavę? Sočiai. Visko esu patyręs, su savo likimu susitaikiau, o kad dabar raudu, tai tik iš fizinio skausmo ir bado, nes dvasia mano dar neužgeso... Šuns dvasia gyvybinga.

Bet šit mano kūnas — iškankintas, sumuštas, prisityčiojo iš jo žmonės užtektinai. Juk svarbiausia kas — kai apšutino jis mane, kiaurai kailį pragraužė, tai kairiojo šono jau niekas, vadinasi, nesaugo. Aš labai lengvai galiu susigriebti plaučių uždegimą, o jį susigriebęs, piliečiai, pastipsiu iš bado. Sirgdamas plaučių uždegimu privalai gulėti po paradinio įėjimo laiptais, o kas gi vietoj manęs, gulinčio vienstypio šuns, lakstys prie šiukšlių dėžių, ieškodamas maisto? Pertrauks plautį, imsiu šliaužti pilvu, nusilpsiu, ir bet kuris specialistas nudobs mane lazda. Ir kiemsargiai su skardiniais ženklais pastvers mane už kojų ir įmes į vežimą...

Kiemsargiai iš visų proletarų patys bjauriausi menkystos. Žmonijos atmatos, pati žemiausia kategorija. Virėjų pasitaiko visokių. Pavyzdžiui, amžinatilsis Vlasas iš Prečistenkos. Kiek mūsiškių jis nuo mirties išgelbėjo! Kadangi sergant svarbiausia gauti užėsti. O pasitaikydavo, kaip pasakoja seni šunys, kad numeta Vlasas kaulą, o ant to kaulo aštuntadalis svaro mėsos. Amžina jam dangaus karalystė už tai, kad buvo tikra asmenybė, grafų Tolstojų kilmingas virėjas, o ne iš Normalaus maitinimo tarybos. Ką jie ten normaliai maitindami išdarinėja, šuniškam protui nesuprantama! Juk jie, niekšai, su pašvinkusia sūdyta mėsa kopūstus verda, o tie vargšai nieko nežino! Bėga, ėda, laka!

Žiūrėk, mašininkutė gauna pagal devintą kategoriją keturis su puse červonco, dar, tiesa, meilužis jai fildepersines kojines kartais dovanoja. Betgi kiek jai už tą fildepersą patyčių reikia iškęsti! Juk jis ją ne kaip nors paprastai, o prancūziškai myli. Pašlemė-

kai tie prancūzai, tarp mūsų kalbant. Nors apščiau ryja, ir vis su raudonuoju vynu... Taip... Atbėga mašininkutė, juk už keturis su puse červonco į „Barą“ neisi! Jai ir kinematografui nepakanka, o kinematografas moteriai vienintelė paguoda gyvenime. Dreba, raukosi, bet srebria... Tik pagalvok — du patiekalai už keturiasdešimt kapeikų, o abu tie patiekalai ir penkiakapeikio neverti, nes likusias dvidešimt penkias kapeikas ūkvedys pavogė. Argi tokio maitinimo jai reikia? Jos ir dešinysis plautis nesveikas, ir moteriški negalavimai prancūziškos kilmės, iš algos jai atskaičiavo, pašvinkusia mėsa valgykloje primaitino, štai ji, štai ji! Bėga į tarpvartę su meilužio kojinešis. Kojos šąla, papildvėn pučia, jos kailis panašus į mano, o kelnaites mūvi plonas, tik nėriniai dėl vaizdo. Draiskalai meilužiui. Pabandytų ji apsimaui flanelines. Tuoj pat jis užriaumotų:

— Bet kad tu ir negrakšti! Įgriso man mano Matriona, prisikamavau aš su flanelinėmis kelnėmis, išmušė jau mano valanda. Aš dabar pirmininkas, ir viskas, ką pavogsiu, — viskas moters kūnui, vėžių kakleliams ir „Abrau-Diurso“*! Jaunystėje prisibadavau iki valiai, pakaks, o pomirtinis gyvenimas neegzistuoja.

Gaila man jos, gaila. Bet savęs paties dar labiau gaila. Ne iš egoizmo taip kalbu, visai ne, o todėl, kad iš tikrųjų nevienoda mūsų padėtis. Jai tai bent jau namuose šilta, na, o man, o man! Kur eiti? Primuštas, nuplikytas, apspjauhtas, kur man dėtis? Ū-ū-ū!..

— U tiu tiu! Šarikai, ką, Šarikai! Ko inkšti, vargšeli? Ką? Kas tave nuskriaudė?.. Och...

Nukaršusi ragana pūga subildino vartais ir trenkė šluota panelei per ausį. Užkėlė iki kelių sijoną, parodė kremines kojinaites ir siaurą prastai išskalbtu nėriniuoto apatinuko kraštėlį, užgniauzė žodžius ir užpustė šunį.

* Rusiškas putojantis vynas pagal vietovės pavadinimą Krasnodaro srityje.

— Dieve mano... koks oras... och... ir pilvą skauda. Tai sūdyta mėsa, tai ta mėsa! Ir kada gi visa tai baigsis?

Palenkusi galvą, panelė puolė į ataką, išsiveržė už vartų, ir gatvėje ją pradėjo sukti, draskyti, mėtyti, paskui įtraukė į sniego sūkurį, ir ji pradingo.

O šuo liko tarpuvartėje, kęsdamas sužaloto šono skausmą, prisispaudė prie šaltos sienos ir dusdamas tvirtai nusprendė, kad niekur iš čia neis, čia, tarpuvartėje, ir nustips. Jį priveikė nevilts. Širdyje buvo tiek kartėlio ir skausmo, taip vieniša ir baisu, kad smulkios šuniškos ašaros kaip spuogeliai dygo iš akių ir čia pat džiūvo. Sudarkytas šonas šiaušėsi susivėlusiais sušalusiais gurvuoiais, o tarp jų buvo matyti raudonos šurprios nuplikytos odos dėmės. Kokie besmegeniai, buki ir žiaurūs tie virėjai! Ji pavadino jį Šariku! Koks jis, po velnių, Šarikas*? Šariku vadinamas apvalainas, įmitęs, kvailas, ėdantis avižinę košę kilmingų tėvų vaikas, o jis gauruotas, ištįsęs ir apšepęs, liesas valkatėlė, benamis šuo. Beje, ačiū jai už gerą žodį.

Kitoje gatvės pusėje sutrinksėjo ryškiai apšviestos parduotuvės durys ir jose pasirodė pilietis. Būtent pilietis, o ne draugas, ir netgi greičiausiai ponas. Manote, kad aš sprendžiu iš palto? Niekai. Paltus dabar ir daugelis proletarų dėvi. Tiesa, apykaklės ne tokios, apie tai nėra net ko kalbėti, bet iš toli vis dėlto galima supainioti. O štai iš akių — čia jau nei iš arti, nei iš toli nesupainiosi! O, akys — svarbus dalykas! Sakytum barometras. Viskas matyti — kieno sienoje didelė sausra, kas nė už ką gali įspirti bato galu į šoną, o kas ir pats visų bijo. Štai pastarajam liokajui būtent ir malonu krimstelėti į kinką. Bijai — tai še tau! Jei bijai, vadinasi, esi to vertas... Rrr... au au.

Ponas nedvejodamas perkirto gatvę pūgos sūkury ir pasuko

* Rus. Šarik — rutuliukas.

į tarpuvartės pusę. Taip taip, čia viskas aišku. Šitas pašvinkusios sūdytos mėsos nešlemš, o jei kur nors jam tokia pasitaikytų, pakels tokį triukšmą, į laikraščius parašys — mane, Filipą Filipovičių, norėjo nuuodyti!

Štai jis vis arčiau ir arčiau. Šitas valgo gausiai ir neviagia. Šitas tavęs nespardys, bet ir pats nieko nebijo, nes pats visada sotus. Jis protinio darbo ponas prancūziška smaila barzdele ir žilais ūsais, papurusiais ir šauniais kaip prancūzų riterių, tačiau pūgos nuo jo nešamas kvapas netikęs — ligoninės ir cigaro.

Koks velnias, leiskit paklausti, jį atnešė į Centrinį ūkio kooperatyvą? Štai, jis čia pat... Ko ieško? Ū-ū-ū-ū... Ką jis galėjo pirkti varganoje krautuvėlėje, ar maža jam Ochotnyj prekystalių? Kas tai?! Deš-ra-a. Pone, jei jūs pamatytumėt, iš ko toji dešra daroma, jūs prie tos parduotuvės net nesiartintumėt. Atiduokit ją man!

Šuo sukaupe jėgų likučius ir apdujęs iššliaužė iš tarpuvartės ant šaligatvio. Pūga pyškino kaip iš šautuvo, plakdama virš galvos audeklinį plakatą su milžiniškomis raidėmis „Ar įmanoma atjaunėti?“

Žinoma, įmanoma. Kvapas mane atjaunino, pastatė ant kojų, karštomis bangomis nudegino jau dvi paras buvusį tuščią skrandį, kvapas, permušęs ligoninės kvapus, dieviškas kapotos arklienos su česnakais ir pipirais kvapas. Jaučiu, žinau — dešinėje jo kailinių kišenėje dešra. Ji virš manęs. O, mano valdove! Pažvelk į mane. Aš mirštu. Vergiška mūsų siela, niekinga dalia!

Apsipylęs ašaromis šuo šliaužė pilvu kaip gyvatė. Atkreipkite dėmesį į virėjo darbą. Bet juk jūs nė už ką neduosit. Ak, turtingus žmones aš gerai pažįstu. O, tiesą sakant, kam ji jums? Kuriam galui jums supuvęs arklys? Niekur kitur tokios šlykštynės negausit, tik Mosselprome*. O jūs jau šiandien pusryčiauot, jūs — pasaulinės

* Maskvos žemės ūkio produkcija.

reikšmės asmenybė, tai liudija jūsų vyriškos lyties liaukos... Ū-ū-ū-ū... Kas gi čia dedasi margame pasaulyje? Matyt, mirti dar anksčiau, o neviltingas juk tikrai nuodėmė? Reikia rankas jam laižyti, daugiau nieko nelieka.

Paslaptingasis ponas pasilenkė prie šuns, blykstelėjo auksiniais akinių rėmeliais ir iš dešinės kišenės ištraukė pailgą ryšulėlį. Nenusimaudamas rudų pirštinių, išvyniojo popierių, kurį tuoj pat pasigriebė pūga, ir atlaužė gabalą vadinamosios „Krokuvos ypatingosios“ dešros. Ir šuniui šitas gabalas! O, nesavanaudė asmenybė. Ū-ū-ū-ū!

— Fiū fiū, — pašvilpė ponas ir griežtu balsu pridūrė: — Imk! Šarikai, Šarikai!

Vėl „Šarikai“! Pakrikštijo! Vadinkit kaip norit. Už tokį nepaprastą jūsų gerumą...

Šuo akimirksniu perplėšė odelę, gaikčiodamas suleido dantis į krokuviškąją ir kaipmat ją suėdė. Rydamas springo ašaromis ir sniegu, o iš godumo vos neprarijo virvelės. Dar, dar, laižau jums ranką. Bučiuoju kelnes, mano geradary!

— Pakaks kol kas... — ponas kalbėjo kapodamas žodžius, tarsi komanduodamas.

Jis pasilenkė prie Šariko, įdėmiai pasižiūrėjo jam į akis ir netikėtai pirštinėta ranka intymiai ir meiliai paglostė šuniui pilvą.

— Aha, — reikšmingai tarė jis, — antkaklio nėra, na ir puiku, kaip tik tavęs man ir reikia. Eik paskui mane. — Jis spragtelėjo pirštais. — Fiū fiū!

Eiti paskui jus? Kad ir į pasaulio kraštą, spardykit mane savo fetriniais batais, aš neamtelsiu.

Visoje Prečistenkoje švietė žibintai. Šoną skaudėjo nepakenčiamai, bet Šarikas kartais jį užmiršdavo, užvaldytas vienos minties — kaip nepamesti minioje stebuklingo kailiniuoto regėjimo ir kokiū būdu išreikšti jam meilę bei ištikimybę. Ir bent septynis

kartus nuo Prečistenkos iki Obuchovo skersgatvio jis ją išreiškė. Pabučiavo į batą, prie Mirusio skersgatvio, pralaisvindamas kelią, baisiu staugimu taip išgąsdino kažkokią damą, kad toji klestelėjo ant stulpelio, paskui dar porą kartų stūgtelėjo skatindamas sau gailestį.

Kažkoks padirbinys, neva sibirietiškas katinas, valkata išniro iš už lietvamzdžio ir, nors siautė pūga, pajuto krokuviškąją. Šuniui Šarikui aptemo akyse, kai pagalvojo, kad turtingasis keistuolis, renkantis tarpuvartėse sužeistus šunis, ko gero, priglaus ir tą vagį, ir tada teks dalytis Mosselpromo produkcija. Todėl jis taip sukaukšėjo dantimis, kad katinas, šnypšdamas kaip pradurta žarna, užsikabarojo vamzdžiu net iki antro aukšto.

Rrr... au... šalin! Visokiems driskiams, valkataujantiems Prečistenkoje, Mosselpromo neužteks!

Ponas įvertino ištikimybę ir prie pat gaisrininkų komandos, prie langelio, pro kurį sklido malonus valtornos ulbėjimas, apdovanojo šunį antru gabalu, šiek tiek mažesniu, kokių dvidešimties gramų. Ech, juokdarys. Taip jis mane vilioja. Nesijaudinkit, aš ir taip niekur nedingsiu. Eisiu paskui jus, kur tik įsakysit.

— Fiū fiū fiū, čionai!

Į Obuchovo skersgatvį? Su malonumu. Mums puikiai pažįstamas skersgatvis.

— Fiū fiū!

Čionai? Su... O ne! Atsiprašau. Ne! Čia durininkas. Nieko negali būti blogesnio pasaulyje. Daug pavojingiau už kiemsargį. Visiškai nepakenčiama veislė. Bjauresnė už katinus. Galionuotas kailialupys.

— Na, nebijok tu, eik!

— Laba diena, Filipai Filipovičiau.

— Labas, Fiodorai.

Čia tai bent asmenybė! Viešpatie, su kuo gi tu mane suve-

dei, mano šuniška lemtie? Kas gi tai per žmogus, kuris gali gatvėje rastus šunis vestis pro durininką į kooperatinės butų bendrijos namus? Žiūrėkit, šitas niekšas net nekriuktelėjo ir nekrustelėjo. Tiesa, akys jo niūrios, bet apskritai abejingos po graižu su auksiniais galionais. Lyg taip ir turėtų būti. Gerbia, ponai, oi, kaip gerbia! Nagi, o aš su juo. Ką, neleisi? Išgraužk. Va, kad taip įkandus į nuospaudom aptekusią proletarišką koją. Už visas jūsų veislės patyčias. Kiek kartų šluota man snukį bjaurojai, ką?

— Eik, eik.

Suprantam suprantam, malonėkit nesirūpinti. Kur jūs, ten ir mes. Jūs tik rodykit kelią, o aš jau neatsiliksiu, nors ir labai skauda šoną.

Nuo laiptų žemyn:

— Laiškų man, Fiodorai, nebuvo?

Iš apačios į laiptus pagarbiai:

— Nebuvo, ne, Filipai Filipovičiau. — Intymiai, pusbalsiu pavymui: — O į trečiąjį butą naujus gyventojus įkėlė.

Kilmingas šunų globėjas staigiai atsisuko laiptuose ir persivėręs per turėklus pasibaisėdamas paklausė:

— Nejaugi?

Jis išpūtė akis, ūsai pasišiaušė.

Durininkas apačioje užvertė galvą, pridėjo delną prie lūpų ir patvirtino:

— Tikrai taip. Net keturis.

— Dieve mano! Įsivaizduoju, kas dabar bute dėsīs. Na ir ką jie?

— Lyg ir nieko!

— O Fiodoras Pavlovičius?

— Išvažiavo širmų ir plytų. Pertvaras statys.

— Velniava kažkokia!

— Į visus butus, Filipai Filipovičiau, įkeldins, išskyrus jūsų.

Susirinkimas dabar buvo, išrinkta nauja bendrijos taryba. O buvusieji lauk išgrūsti.

— Kas dedasi! Ajajai... Fiū fiū...

Skubu, skubu. Šonas, teikitės suprasti, vargina. Leiskit lyžtelėti batelį.

Durininko galionai pranyko apačioje. Marmurinėje aikštelėje nuo vamzdžių padvelkė šiluma, dar vienas posūkis, ir štai antras aukštas.

II skyrius

Visiškai neverta mokytis skaityti, kai mėsa ir taip per varstą kvepia. Bet vis dėlto jei jūs gyvenate Maskvoje ir turite galvoje nors šiokių tokių smegenų, jūs noromis nenoromis išmoksitė rašto ir be jokių kursų. Iš keturiasdešimties tūkstančių Maskvos šunų nebent koks visiškas idiotas nemoka iš raidžių sudėti žodžio „dešra“.

Šarikas mokytis pradėjo pagal spalvas. Vos jam sukako keturi mėnesiai, visoje Maskvoje buvo iškabintos žaliai melsvos iškabos su raidėmis „MSPO*. Mėsos prekyba“. Kartojam, visa tai niekam nereikalinga, nes mėsa ir taip užuodžiama. Jau kartą teko suklysti: pasitikėdamas aitrai melsva spalva, Šarikas, kuriam uoslę buvo atbukinusios mašinų išmetamos dujos, vietoj mėsinės įpuolė į brolių Golubiznerių elektros prekių parduotuvę Miasnickaja gatvėje. Pas tuos brolius šuo paragavo izoliuoto laido, o tas — skaudesnis už vežiko botagą. Šitą įsimintiną įvykį ir reikėtų laikyti Šariko išsilavinimo pradžia. Jau ant šaligatvio, čia pat, Šarikas ėmė suprasti, kad „melsvas“ ne visada reiškia „mėsa“; iš svilinančio skausmo pa-

* Maskvos žemės ūkio gamybinis susivienijimas.

brukęs uodegą tarp užpakalinių kojų ir kaukdamas prisiminė, kad ant visų mėšinių pirmoji iš kairės yra auksinė arba ruda, panaši į rogutes, išžarga M.

Toliau ėjosi dar sėkmingiau. A jis išmoko parduotuvėje „Glavriba“ ant Mochovaja gatvės kampo, o paskui jau B (jam buvo patogiau pribėgti iš žodžio „ryba“* galo, nes prie žodžio pradžios stovėdavo milicininkas).

Koklių kvadratėliais apdėti įvairūs Maskvos kampai visuo-
met ir neišvengiamai skelbė „S-ū-r-i-s“. Juodas rusiško samovaro
čiaupas žodžio pradžioje reiškė buvusį šeimininką Čičkiną, kal-
nus raudono olandiško sūrio, žvėris pardavėjus, neapkenčiančius
šunų, pjuvenas ant grindų ir bjauriausia, šlykščiausiai smirdanti
bakšteinio sūrį.

Jeigu grieždavo armonika (o tai buvo šiek tiek geriau už „my-
lima Aida“) ir kvėpėjo dešrelėmis, pirmos raidės baltuose plaka-
tuose labai lengvai susidėdavo į žodį „Nepador...“, o tai reiškė „Ne-
padorių žodžių nevertoti ir arbatpinigių nedalyti“. Čia retkarčiais
užvirdavo muštynės, žmonės tvatydavo kumščiais per snukius,
tiesa, retais atvejais, o šunis nuolat — servetėlėmis ir batais.

Jeigu vitrinose kabėjo nešvieži kumpiai ir būdavo padėta
mandarinų — gau-gau... ga...stronomija. Jeigu tamsūs buteliai su
blogu skysčiu... Vė-y-en-a-es — vynas... Buvę broliai Jelisejevai...

Nepažįstamas ponas, atsivedęs šunį prie savo prabangaus
buto durų antrame aukšte, paskambino, o šuo tuoj pat pakėlė akis
į didelę juodą lentelę su auksinėmis raidėmis, kabančią šalia pla-
čių ir banguotu rausvu stiklu įstiklintų durų. Tris pirmas raides jis
sudėjo iš karto: Pé-er-o — „Pro...“ Bet toliau ėjo kažkokia nežinia
ką reiškianti, pilvota iš abiejų pusių bjaurastis.

„Nejau proletaras? — pagalvojo Šarikas nustebeęs. — Šito ne-

* Žuvis (rus.)

gali būti.“ Jis pakėlė nosį į viršų, dar kartą apuostė kailinius ir tvirtai nusprendė: „Ne, proletaru čia net nekvepia. Mokslingas žodis, o Dievas žino, ką jis reiškia.“

Už rausvo stiklo staiga sužibo linksma šviesa, dar labiau parodykindama juodą lentelę. Durys visiškai be garso atsivėrė, ir jauna graži moteris su balta prikyšte ir nėriniuotu kyku stojo prieš šunį ir poną. Pirmąjį iš jų persmelkė dieviška šiluma, ir moters sijonas pakvipo pakalnutėmis.

„O čia tai bent. Čia tai aš suprantu“, — pamanė šuo.

— Malonėkit, pone Šarikai, — ironiškai pakvietė ponas, ir Šarikas malonėjo, apsalęs ir vizgindamas uodegą.

Prašmatnus prieškambaris buvo užgriozdintas daugybe įvairiausių daiktų. Visų pirma krito į akis veidrodis iki pat grindų, kuris tuoj pat atspindėjo antrą nusivalkiojusį ir apšepusį Šariką, baisūs elnio ragai aukštybėje, begalė kailinių bei kaliošų ir balto stiklo tulpė su elektros lempute palubėje.

— Iš kurgi jūs tokį ištraukėt, Filipai Filipovičiau? — šypsojosi moteris, padėdama nusivilkti sunkų paltą, pamuštą melsvai žaižaruojančiu juodsidabrės lapės kailiu. — Dievulėliau, koks apšasęs!

— Niekus kalbi. Kur tau jis apšasęs? — griežtai nukirto ponas.

Nuvilkus kailinius pasirodė, jog jis dėvi juodą angliškos medžiagos eilutę, o ant pilvo jam smagiai, bet neįkyriai žėrėjo auksinė grandinė.

— Palauk tu, nesisukiok, fiū... nesisukiok gi, kvaileli. Hm... Tai ne šašai... stovėk tu, po velnių... Hm... Aa! Tai nudegimas. Koks gi niekšas tave nuplikė? Ką? Stovėk ramiai!

„Virėjas, katorgininkas. Virėjas!“ — gailiomis akimis kalbėjo šuo ir tyliai sustūgo.

— Zina, — sukomandavo ponas, — tuoj pat jį į priimamąjį ir man chalata!